

[Nathalie Lind]

ningen i dag for 21 år siden, den 24. november 1956, og han sagde:

»Man har som kunstner ikke lov at gå på kompromis med disse nivellerende kræfter, for det er ikke mindst dem, vi skal bekæmpe. Man må sige til sig selv, at man tjener noget, der er hævet over flygtige fænomener som fiasko og succes og kunstbedømmelsens usikre kriterier over de skiftende moder og publikums umættelige krav, dels for smertefri underholdning, dels for opbyggelse, åndelig opbyggelse og moralsk vejledning. Det må nødvendigvis« – her er også en hentydning til kaffeklubbens tanker – »blive et arbejde at tilegne sig kunst. For kunsten har ikke til opgave at bekræfte fordomme og vaneforestillinger. Den løser ikke problemer, men den stiller problemer. Den kan heller ikke forfægte en bestemt tro til religiøs eller politisk saliggørelse uden at lukke øjne og øren for væsentlige sider af virkeligheden. Kunstneren er hverken sjælesørger eller pædagog eller profet. Han kan ikke lære mennesker, hvad de skal tænke eller skal tro, eller hvordan de skal leve deres liv. Hans opgave er at leve og udtrykke sin tid, være dens bevidsthed og dens samvittighed. Kunsten er menneskets billede af sig selv, og hvad bliver der af mennesket, hvis man slår det med blindhed, hvis det ikke til stadighed møder sine egne træk på godt og ondt?«

Grethe Fenger Møller (KF):

Vi er mange, der med stor forventning har set frem til kulturministerens redegørelse om regeringens kulturpolitik. Når vi har haft denne store forventning, så skyldes det jo især, at en række fremtrædende socialdemokrater i sommer i den såkaldte kaffeklub har offentliggjort deres syn på, hvordan de mener at en socialdemokratisk kulturpolitik skal være. En kulturpolitik, hvor man siger, at socialdemokratiet bør overveje, om man kun vil yde støtte til kunst, der gavner socialdemokratiet eller dets vælgere. En kulturpolitik, der går på, at kunststøtten ikke skal ydes til kunsten eller til kunstneren, men til folket via kunsten og altså som et politisk middel.

Og nu har vi fået en redegørelse fra ministeren, og hvad får vi så ud af den? Ja, den indeholder jo mange forskellige ting. Man kan næsten sige, det er som en sammenkogt ret, hvor man synes om nogle af de ting,

man får at spise, og hvor der er andre ting, man synes mindre godt om. Der er smukke ord, hvor man taler om, at det, man skal sikre, er en bedre samfundspolitik, en bedre livskvalitet for det enkelte menneske. Der tales om, at kulturpolitikken skal være en frisindet og tolerant politik, at man ikke ønsker, at staten under nogen form skal dirigere kulturlivet eller være formynder for borgerne.

Det konservative folkeparti er enig i disse betragtninger. Men spørgsmålet er, om de virkelig dækker regeringens holdning. Når man læser redegørelsen grundigt igennem, kan man se, at redegørelsen indeholder alle mulige slags betragtninger. Det er, som om ministeren har været udsat for mange påvirkninger. Ministeren indledte sin redegørelse med at citere en anekdote om Albert Einstein, og den handlede om, at han stillede de samme eksamensspørgsmål flere gange, og da hans sekretær bemærkede det, svarede han: »Ja men jeg har jo ændret svarene«. Egentlig kan man jo godt forstå, at ministeren har følt sig tiltrukket af denne historie, for den svarer måske meget godt til, at regeringens holdning til kulturpolitikken ændrer sig; ligesom Einsteins svar ændrer regeringens politik sig i takt med de krav, som socialdemokratiets uofficielle kulturrådgivere, kaffeklubmedlemmerne, stiller til regeringen.

Der kan siges ganske ting om redegørelsen. Men én ting kan man i hvert fald sige med rette, og det er, at ministeren kommer vidt omkring i sin redegørelse. Vi ved alle, at vi har en udenrigsminister, der har meget let ved at betragte alle verdensproblemer som sit sagsområde. Nu er vi altså også blevet velsignet med en kulturminister, der mener, at vores kulturpolitik bør omfatte det hele, og som taler om et meget bredt kulturbegreb. Kulturpolitikken skal afstemmes med hele den sociale, den økonomiske og den politiske samfundsudvikling, hedder det i redegørelsen. Man henviser til uddannelsespolitikken og til miljøpolitikken og til, at kulturpolitikken er et led i den samlede samfundspolitik.

Det lyder på en måde ganske rigtigt og smukt ud fra den betragtning, at vores kultur i bredeste forstand er en del af vores hverdag. Men når ministeren så i sin redegørelse finder det nødvendigt at inddrage alle mulige politiske spørgsmål, så forekommer det mig temmelig overflødigt. For vi kan ikke via